

Тогава ли, когато той бѣше вече блокиранъ, обкръженъ отъ всички страни и докаранъ до крайность!

Повтарямъ още веднажъ: армия, която не може да се възползува о врѣме отъ своята побѣда, тя извършва една непоправима грѣшка. По-добрѣ е да бждемъ бити, но да се отдърпнемъ, да се изплъземъ отъ ржцѣтъ на противника, отъ колкото да бждемъ обложени отъ него.

Може би нѣкой ще упрѣкнатъ Османъ-паша за това, че той не се е възползувалъ отъ третата Шъвенска побѣда съ прѣдприемање на единъ излазъ съ цѣлъ на настѣпление противъ противника, който тукощо бѣше прѣтърпялъ вече една нова несполука.

Тукъ обаче, работата стои малко по-иначе! . . . Относително третото сражение, моето мнѣние е съвсѣмъ противно на всички тѣзи, които сж били исказани до тукъ: при първитѣ двѣ поражения, на руситѣ — на 8 и 18—19 юлий, силитѣ на двѣтъ враждующи армии, горѣ-долу бѣха еднакви. Тогава прѣследвайки, Османъ-паша не рискуваше абсолютно съ нищо. Имайки въ свое разпореждане макаръ и само нѣколко кавалериста, той все-пакъ можеше да бжде увѣренъ въ успѣха!

Но слѣдъ третото сражение, положението се измѣни съвършенно! . . . Османъ-паша, заедно съ прѣтърпѣнитѣ на послѣдтъкъ загуби, нѣмаше повече отъ 30,000—35,000 души, тогава когато русо-румунитѣ, независимо отъ полученитѣ загуби, разполагаха съ повече отъ 100,000 бойци и съ многочисленна кавалерия. Ако би атакувалъ при подобни условия, Османъ-паша би могаль да бжде унищоженъ отъ прѣминаването на своитѣ противници въ настѣпление; това не подлежи на съмнѣние. А което той още мо-